

Nabożeństwa w naszej parafii Luty 2014

01.02 sobota	Wigilia Święta Spotkania Pańskiego Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
02.02 niedziela	Niedziela XXXII po Pięćdziesiątnicy. Сре́тенье Господне – Święto Spotkania Pańskiego Święta Liturgia. Spotkanie z Mikołajem 2014	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
05.02 środa	Spotkanie Seniorów Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰
08.02 sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
09.02 niedziela	Niedziela o Celniku i Faryzeuszu. Święta Liturgia. <i>(od poniedziałku tydzień ciągły bez postu)</i>	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
12.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰
15.02 sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
16.02 niedziela	Niedziela o Synu Marnotrawnym. Święta Liturgia.	godz. 10⁰⁰
19.02 środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych Święta Liturgia	godz. 9 ⁰⁰
22.02 sobota	Sobota Rodzicielska. Modlitwy za zmarłych. Święta Liturgia Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
23.02 niedziela	Niedziela o Sądzie Ostatecznym. Mięsopestna. Święta Liturgia. Akatyst do Matki Bożej	godz. 10⁰⁰
26.02 środa	Panichida i wspomnienie zmarłych	godz. 9 ⁰⁰

Gazetka Parafii Św. Jana Klimaka na Woli w Warszawie

ul. Wolska 138/140
01-126 Warszawa
tel.. 22 836 68 16
fax. 22 836 88 16
www.prawoslawie.pl

Liturgia Św.:
niedziela – godz. 8³⁰ i 10⁰⁰
środa i święta – godz. 9⁰⁰

Nabożeństwa wieczorne:
sobota i wigilie świąt – godz. 17⁰⁰
Kancelaria Parafii i Zarządu Cmentarza czynna:
pon. – czw. od 9⁰⁰ do 15⁰⁰
pt. od 9⁰⁰ - 13⁰⁰

PKO BP 56 1020 1185 0000 4302 0109 8904

Prosimy o ofiary do skarbonki na pokrycie kosztów druku gazetki.

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 luty 2014, nr 2 (58)

СРЕ́ТЕНІЕ ГДА БГА И СПАСА НАШЕГО ИИСА ХРТА

ТРОПАРЬ, ГЛАГОЛЪ Я:

РА́ДУИСЯ, БЛАГОДАТНАЯ БУДЕ ДБЮ, ИЗЪ ТЕБЕ БО ВЛЗЕИДЪ СЛНЦУ
ПРА́ВДЫ ХРТОВОСЪ БГХ НАШХ, ПРОСВЕЩАЮЩИ СЪЩЫМЪ ВО ТМЪ:
ВЕСЕЛІЕСЯ И ТЫ, СТА́РЧЕ ПРЕНЬИИ, ПРІЕМЫИ ВО ОУБЪТІА
СВОБОДИТЕЛЪ ДУШХ НАШНХЪ, ДАРУЮЩАГО НАМЪ ВОСКРЪНІЕ.

ВОНДА́ВЪ, ГЛАГОЛЪ Я:

ОУТРО́БУ ДЕНЧУ ОУСТІВЫИ РЖТВОМЪ ТВОИМЪ, И РУЦЬ
СЪМЕОУНЪ БАГВІВЫИ, ІАКОЖЕ ПОДОБАШЕ, ПРЕДВАРНІВЪ, И НЫНЪ
СПАСАХЪ ЕСИ НАСЪ, ХРТЕ БЖЕ: НО ОУМНРИ ВО БРАНЪХЪ
ЖИТЕЛСТВО, И ОУКРЕПИ ЛЮДИ, ИХЖЕ ВОЗЛЮБИЛЪ ЕСИ, ЕДИНЕ
ЧЛВЧКОЛЮБЧЕ.

Jesteśmy w świątyni (1). Weszliśmy do Domu Pańskiego

дайці да першага слова малітвы (N. Artymowicz)

Przychodzimy wcześniej, zanim jeszcze kapłan podszedł do ołtarza. Dbałość o to, by się nie spóźnić, to nie „drobiazg” – to naprawdę piękna rzecz, dla wielu – marzenie trudne do spełnienia, o którym pisze prawosławna poetka: *żeby tak zdążyć na pierwsze słowo modlitwy...*

Wchodząc do domu Pańskiego, należy zatrzymać się i złożyć trzy pokłony, najlepiej – z cichą modlitwą: *Боже, милостив буди мне грешному!...*

Боже, очисти мя грешного и помилуй мя!...

Создавший мя, Господи, прости мя грешного!...

Pokłon składamy po każdym z tych westchnień do Boga w Trójcy Jedyne.

W tradycji było w zwyczaju zatrzymać się koło drzwi, składając trzy pokłony: w dni powszednie – do ziemi, a w soboty, niedziele i święta – do pasa.

Przechodząc w stronę ikonostasu, dobrze jest uklonąć się na lewo i na prawo – tym, którzy przyszli wcześniej od nas.

Uczestnicząc w Liturgii, w nabożeństwach i wspólnych modłach, Bogu, jako jedyne Panu i Władcy, składamy pokłony. Czynimy to z pokorą, dostojnością i namaszczeniem, bez pośpiechu i, w miarę możliwości, równocześnie z innymi uczestnikami ceremonii.

Podchodzimy do ikony położonej na *analoj* (greckie *analogion*) i, po złożeniu trzech pokłonów do pasa, całujemy ikonę. Adoracja ikony, podobnie jak Krzyża i Pisma Świętego oraz relikwii – powinna następować w należyтым porządku, bez pośpiechu i w skupieniu. Zgodnie z tradycją składa się dwa pokłony przed ucałowaniem sakraliów i jeden – już po złożeniu pocałunku.

Przy całowaniu ikony przestrzegana jest na ogół zasada, by nie dotykać ustami samego oblicza Zbawiciela, Matki Bożej i świętych. Rzeczą, do której nie powinno się dopuszczać, jest całowanie ikon uszminkowanymi wargami. Jest to świadectwo braku wyobraźni i dostatecznego szacunku dla świętości.

Już w XVII wieku we wschodniej Słowiańszczyźnie zalecano, aby przy całowaniu ikony Zbawiciela dotykać ustami Jego stopy lub dłoni; na ikonach Matki Bożej i świętych – dłoni. Na ikonach, przedstawiających oblicze Zbawiciela w postaci *Acheiropoietos* (ros. *Spas nierukotwornyj*), a więc odbicie samego Oblicza na chuście – przyjęto zwyczaj składania pocałunku na puklach włosów; podobnie – w przypadku ikony św. Jana Chrzciciela.

Na ikonie może być wiele postaci świętych – ale i wówczas całujemy ikonę tylko raz, zwłaszcza, gdy nie jesteśmy koło niej sami – aby pozwolić i innym na obcowanie z ikoną, nie zatrzymując ich zbyt długo.

Do szczegółowych zasad składania pokłonów powrócimy przy innej okazji. Ale powiedzmy jeszcze parę rzeczy z tym związanych.

Przed rozpoczęciem wszelkiego nabożeństwa powinno się złożyć – jak pamiętamy – trzy pokłony do pasa. Podobnie przy trzykrotnych wezwaniach modlitewnych: *Priiditie*,

poklonimsia Cariewi naszemu Bogu...; gdy śpiewa się *Swiatyj Boże, Swiatyj Kriepkij, Swiatyj Biessmiertnyj* („Triswiatoje” – greckie *Trishagion*); *Allilujja* oraz *Budi Imia Hospodnie blagoslowienno ot nynie i do wieka...* – a także, gdy brzmią słowa *Spodobi Hospodi...* podczas doksologii (*Stawosłowije*).

Podczas wszystkich *jektienii* (gr. *hektenia*) uważnie wsłuchajcie się w każdą prośbę modlitewną, wnosząc cichą modlitwę do Boga i żegnając się znakiem krzyża, gdy padają słowa *Hospodi, pomiluj* (gr. *Kyrie, elejson*) lub *Podaj, Hospodi (Racz nam dać, Panie)*. Podczas innych modlitw o pokłonach przypominają nam wezwania modlitewne, takie jak *Poklonimsia, Pripadiem, Pomolimsia*.

Głęboki pokłon składamy po słowach *Czestniejszuju cheruwim...* z hymnu do Bogurodzicy (*Magnificat*) oraz przy słowach *Imieniem Hospodnim blagosłowi, Otcze*.

A kiedy pokłony (do pasa) składane są bez przeżegnania się znakiem krzyża?... Między innymi – gdy kapłan, przekazując wiernym znak pokoju, wypowiada słowa: *Mir wsiem* lub: *Błahodat’ Hospoda naszego Wisusa Christa, i luby Boha i Otca, i priczastije Swiataho Ducha budi so wsiemi wami* (a chór, w odpowiedzi, śpiewa: *I so duchom twoim*). Podobnie jest, przy każdym błogosławieniu wiernych przez kapłana, o ile dokonywane nie jest za pośrednictwem Św. Krzyża. Natomiast gdy duchowny błogosławi Krzyżem, to składamy pokłon, przeżegnawszy się znakiem krzyża.

Pamiętajmy zatem, abyśmy rozróżniali oznaki czci w stosunku do *sacrum* (świętości) – i w stosunku do człowieka, nawet jeśli jest osobą duchowną.

Na wezwanie kapłana (diakona) *Gławy wasza Hospodiewi priekłontie* – powinno się stać z pochyloną głową do końca wypowiedzianej przez niego formuły modlitewnej: w tym czasie duchowny modli się do Pana za wszystkich wiernych, którzy tym gestem okazują uczucie wdzięczności i pokory.

Ważne jest, aby pamiętać, że trzeba się przeżegnać i pochylić głowę, kiedy to kapłan wznosi Św. Krzyż, Św. Czaszę, Ewangelię, lub ikonę Zbawiciela. Gdy natomiast wznosi świecę lub błogosławi dłonią, bądź okadza kadzidłem – wówczas tylko czynimy pokłon bez znaku krzyża.

W Tygodniu Paschalnym (*Swietłaja Siedmica*), kiedy kapłan okadza wiernych, trzymając w ręku Św. Krzyż – wszyscy robią znak krzyża i na jego pozdrowienie *Christos woskriesie!* – odpowiadają: *Woistinu woskriesie!*

Przyjmując błogosławieństwo od kapłana (również biskupa) wierni składają dłonie na krzyż – prawą na lewej – i całują prawicę błogosławiącego, nie robiąc przy tym znaku krzyża.

Najważniejsze jest jednak coś innego niż ilość pokłonów i znaków krzyża, a mianowicie ich pobożny charakter – byśmy w każdej chwili robili to na znak i na cześć Chrystusa, Matki Bożej i Świętych Pańskich, a więc z namaszczeniem i w skupieniu. Przede wszystkim – w myśli naszej i w sercu niechaj będą pokłony ku chwale Bożej i gotowość niesienia krzyża, o której ma przypominać prosty znak, czyniony dłonią...

gs